

Publicerad 2009-11-30 00:59 av the wall

Med bara en mening som är svår att se.

Försöken att hålla mig själv borta från evigheten faller ned i mörkret. Jag är här inuti det, det är därför jag inte vågar gå längre.

Mörkret som glider ner slickar min hals hårt.

Glasskärvor ligger täta i mitt huvud, som ställer dumma frågor och som piskar mig med ord.

jag vet vem du älskar viskar de till mig...

Men jag orkar inte nå dit fram, jag är svag

Me jag vet vad som är rätt och vad som är fel.

jag vill inte ha dem nära mig, mitt liv, det vill dö ifrån mig.. jag vet att jag älskar dig långt där inne .. men kärleken är som ett tomt skal. Ett skal som ligger kvar och bleks av solen i all oändlighet. Det skall trampa människor i sanden i tusentals år innan och efter det. Innan jag ens har erkänt för mig själv att du är den som betyder något.

Intet nytt på vår jord, i vår värld, inte idag.

Mitt liv är vad alla önskar sig, fast ändå inte alls.

Det är fyllt av tunga glasskärvor, ni tror att jag är lycklig! Men jag hatar mig själv för den jag är.

Det är därför jag inte vågar leva som jag är... men ingen kan se, så ingen får veta.

Glasskärvor, tystnad, klockor som håller mig vid liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren the wall med Poeter.se id #13353 innehar upphovsrätten